

Dosarul nr.1a-2213/20
Ialoveni
1-18092596-02-1a-18122020

Prima instanță : Judecătoria Hîncești, sediul
Judecător : Constantin Crețu

DECIZIE
În numele Legii
(dispozitiv)

30 noiembrie 2021
Chișinău

municipiul

Colegiul Penal al Curții de Apel Chișinău

Având în componența sa:

Președintele ședinței de judecată

Iurie Iordan

Judecătorii

Alexandru Gafton și Elena

Cojocari

Grefier

Olga Maranciuc, Cristina Ulinici

Cu participarea:

Procurorului

Radu Sâli

Avocatului

Sergiu Cotruța

Judecând în ședință de judecată publică, apelul procurorului în Procuratura Anticorupție, Aliona Nesterov declarat împotriva sentinței Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni din 01 decembrie 2020 în cauza penală privind învinuirea lui:

*****, născut la *****, originar și locuitor r.Ialoveni s*****, studii superioare incomplete, nu este angajat oficial în câmpul muncii, celibatar, nu are copii minori la întreținere, moldovean, cetățean al Republicii Moldova, anterior condamnat:

- Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30.11.2017 în baza art.186 alin. (4) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa de 5 (cinci) ani cu suspendarea condițională potrivit prevederilor art. 90 Cod penal pe un termen de 2(doi) ani.

în comiterea infracțiunilor prevăzute de art.264¹ alin. (1) Cod penal, art.264¹ alin. (1) Cod penal și art.325 alin.(1) Cod penal RM

Termenul de examinare a cauzei:

Judecarea cauzei în prima instanță: 11.04.2018 – 01.12.2020;

Judecarea cauzei în instanța de apel: 18.12.2020 – 30.11.2021.

Procedura de citare legal executată.

În conformitate cu art.415 alin.(1); 417-419 Cod procedură penală, Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău,-

D E C I D E:

Admite din alte motive , inclusiv din oficiu conform art. 409 Cod de procedură penală, apelul procurorului împotriva sentinței Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni din 01 decembrie 2020, privindu-l pe Roman Dumitru , casează parțial această sentință în latura penală privind comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (1) Cod penal (episodul din 05.09.2018); art. 264¹ alin. (1) Cod penal (episodul din 01.07.2019) și pronunță în această parte o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, după cum urmează.

Roman Dumitru recunoscut vinovat de comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 264¹ alin. (1) Cod penal (episodul din 05.09.2018) și art. 264¹ alin. (1) Cod penal (episodul din 01.07.2019), se liberează de răspundere penală și în baza art. 391 alin. (1) pct. 6 Cod de procedură penală, se încetează procesul penal în legătură cu expirarea termenului de prescripție de tragere la răspundere penală.

Se mențin celelalte dispoziții ale sentinței.

Decizia este executorie din momentul pronunțării, însă poate fi atacată cu recurs în Curtea Supremă de Justiție a RM în termen de 30 zile.

Decizia integrală va fi pronunțată public la **18 ianuarie** 2022, orele 14.00.

Președintele ședinței,

Judecător

Iurie Iordan

judecător

Elena Cojocari

judecător

Alexandru Gafton

Dosarul nr.1a-2213/20
Ialoveni
1-18092596-02-1a-18122020

Prima instanță : Judecătoria Hîncești, sediul

Judecător : Constantin Crețu

DECIZIE
În numele Legii

30 noiembrie 2021
Chișinău
Colegiul Penal al Curții de Apel Chișinău

municipiul

Având în componența sa:
Președintele ședinței de judecată

Iurie Iordan

Judecătorii

Alexandru Gafton și Elena

Cojocari

Grefier

Olga Maranciuc, Cristina Ulinici

Cu participarea:

Procurorului

Radu Sâli

Avocatului

Sergiu Cotruța

Judecând în ședință de judecată publică, apelul procurorului în Procuratura Anticorupție, Aliona Nesterov declarat împotriva sentinței Judecătoria Hîncești, sediul Ialoveni din 01 decembrie 2020 în cauza penală privind învinuirea lui:

*****, născut la *****, originar și locuitor r.Ialoveni s*****, studii superioare incomplete, nu este angajat oficial în câmpul muncii, celibatar, nu are copii minori la întreținere, moldovean, cetățean al Republicii Moldova, anterior condamnat:

- Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30.11.2017 în baza art.186 alin. (4) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa de 5 (cinci) ani cu suspendarea condițională potrivit prevederilor art. 90 Cod penal pe un termen de 2(doi) ani.

în comiterea infracțiunilor prevăzute de art.264¹ alin. (1) Cod penal, art.264¹ alin. (1) Cod penal și art.325 alin.(1) Cod penal RM

Termenul de examinare a cauzei:

Judecarea cauzei în prima instanță: 11.04.2018 – 01.12.2020;

Judecarea cauzei în instanța de apel: 18.12.2020 – 30.11.2021.

Procedura de citare legal executată.

Asupra apelului declarat de procurorul în Procuratura Anticorupție, Aliona Nesterov declarat împotriva sentinței Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni din 01 decembrie 2020, în baza materialelor din dosar și argumentelor invocate în ședința de judecată, Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău,-

C O N S T A T Ă :

Prin sentința Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni din 01 decembrie 2020, ***** a fost recunoscut vinovat de comitere a infracțiunii prevăzute de art.264¹alin.(1) Cod penal, și în baza acestei legi i s-a stabilit pedeapsa sub formă de 140 ore muncă neremunerată în folosul comunității, cu aplicarea prevederilor art.87 Cod penal, o zi de închisoare îi corespunde 4 ore muncă neremunerată în folosul comunității, respectiv 140 ore-35 zile, cu anularea dreptului de conduce mijloacele de transport.

A fost recunoscut vinovat pe ***** de comiterea infracțiunii prevăzute de art.325 alin.(1) Cod penal, și în baza acestei legi I s-a stabilit pedeapsa sub formă de închisoare de 1 (unu) an, cu amendă de 1500 (o mie cinci sute) unități convenționale-adică 75 000 (șaptezeci și cinci mii lei) în folosul statului, cu aplicarea prevederilor art.64 alin.(3) Cod penal, cu achitarea amenzii în rate timp de 3 (trei) ani.

Conform art.84 alin.(1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, lui ***** i s-a stabilit, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, pedeapsa definitivă de 1 (

unu) an închisoare și 15 zile, cu executare pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu amendă de 1500 (o mie cinci sute) unități convenționale – ceea ce constituie 75000 (șapte zeci și cinci mii) lei în folosul statului, cu anularea dreptului de a conduce mijloacele de transport.

Conform prevederilor art.85 alin.(1) Cod penal, prin cumul parțial a pedepselor s-a adăugat la pedeapsa stabilită, pedeapsa neexecutată potrivit deciziei Curții de Apel Chișinău din 30.11.2017, stabilindu-i lui ***** o pedeapsă definitivă de 5 (cinci) ani și 1 (o lună) lună închisoare în penitenciar de tip semiînchis, cu amendă de 1500 u.c.(șapte zeci și cinci mii) lei, și cu anularea dreptului de conduce a mijloacelor de transport, cu aplicarea prevederilor art.87 alin.(2) Cod penal, cu executarea pedepselor stabilite de sinestătător.

S-a încetat procesul penal în cauza lui ***** , învinuit în baza art.264¹alin.(1) Cod penal RM, în legătură cu faptul că a intervenit termenul de prescripție prevăzută la art.60 Cod penal RM.

Potrivit prevederilor art.90 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate inculpatului pe un termen de 2 (doi) ani, obligându-l să nu-și schimbe domiciliul fără consimțământul organului competent, cu condiția că, în termenul de probă nu va săvârși o nouă infracțiune și prin comportare exemplară și muncă cinstită, va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat.

Măsura de reprimare, obligațiunea de a nu părăsi țara, aplicată lui Roman Dumitru, a expirat de drept.

Corpurile delictive: o bancnotă de 200 lei, seria G nr.0099691244 a fost trecută în venitul statului, iar un CD de model ”Kodac” a rămîne la dosar pe tot termenul de păstrare a lui.

S-a încasat din contul lui Roman Dumitru în folosul statului cheltuielile judiciare în sumă de 2271,47 (două mii două sute șaptezeci și unu lei 47 bani).

*Pentru a pronunța sentința instanța a constatat că, la 05.09.2018, în jurul orelor 06:06, Roman Dumitru avînd scopul conducerii unității de transport în stare de ebrietate narcotică , conducând automobilul de model” Dacia Logan,, cu n/î ***** pe una din străzile a satului Suruceni r.Ialoveni , ignorând prevederile art.14 lit.a) al Regulamentului Circulației Rutiere, care stipulează expres ca persoana care conduce vehicul îi este interzis , conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate, fiind suspectat la conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate narcotică, de către inspectorii de patrulare a IP Ialoveni, ulterior la solicitarea colaboratorilor de poliție,i-a fost propus lui Roman Dumitru de a efectua testarea alcoolscopică, examenul medical in vederea stabilirii stării de ebrietate și a naturii ei.*

Ulterior, Roman Dumitru conform procesului-verbal al examinării medicale de constatare a faptului de consum al alcoolului, stării de ebrietate și naturii , din 05.09.2018 a fost stabilit precum că la Roman Dumitru sa depistat prezența a 0,48

mg/l concentrație de alcool în aerul expirat, ce se consideră conform art.13412 Cod penal, stare de ebrietate cu grad avansat.

Tot el, Roman Dumitru la data de 21.02.2018, aproximativ la orele 15:25 conducând a/m de model "Dacia Sandero" cu nr/î ***** prin apropierea satului Dănceni r.Ialoveni a fost stopat de către agentul constatator al INP a IGP a MAI ofițer de patrulare Radvan Sergiu, care i-a adus la cunoștință acestuia, faptul că este suspectat de conducere automobilului cu depășirea vitezei de circulație stabilită pe sectorul respectiv și că urmează a fi întocmit un proces-verbal cu privire la contravenție pe faptul dat.

În continuare, Roman Dumitru, în aceleași circumstanțe de timp și loc, având scopul de a nu fi tras la răspunderea contravențională, intenționat a oferit și a dat personal inspectorului de patrulare Radvan Sergiu, care în virtutea prevederilor art.123 alin.(2) Cod penal, deținea statutul persoanei publice, mijloacele financiare în suma de 200 lei, pentru ai determina să nu-i întocmească procesul verbal pe faptul comiterii contravenției prevăzute de art.236 alin.(3) Codul contravențional, însă a fost denunțat, iar mijloacele financiare au fost ridicate.

Tot el, Roman Dumitru la data de 01.07.2019, în jurul orelor 04:45, cunoscând cu certitudine că, acționează cu încălcarea prevederilor pct.14 din RCR, care indică că "conducătorul de vehicul îi este interzis să conducă vehiculul dacă a consumat băuturi alcoolice, droguri sau alte substanțe contraindicate conducerii, ce se află sub influența preparatelor medicamentoase care conduc la reducerea reacției", aflându-se în stare de ebrietate alcoolică, intenționat a urcat la volanul a/m de model "Dacia Logan", cu nr/î *****, în timp ce se deplasa în mun.Chișinău, pe strada Lev Tolstoi, 24, fiind suspectat de conducere mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică, a fost stopat de către angajații Brigăzii de Patrulare al Inspectoratului Național de patrulare al IGP și supus testării alcoolscopice, prin intermediul dispozitivul de tip "Drager", în rezultatul căreia s-a constatat concentrația vaporilor de alcool în aer expirat de 0,79 mg/l, care potrivit art.13412 alin.(3) cod penal și a pct.4 lit.b) din HG RM nr.296 din 16.04.2009 cu privire la aprobarea Regulamentului privind modul de testare alcoolscopice și examinarea medicală pentru stabilirea stării de ebrietate și naturii ei, se atribuie la stare de ebrietate cu grad avansat.

Instanța de fond a examinat cauza penală în procedură simplificată în baza art. 364/1 Cod de procedură penală, în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Nefiind de acord cu sentința în cauză, a declarat apel procurorul în Procuratura Anticorupție Aliona Nesterov, prin care solicită casarea sentinței Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni din 01.12.2020 în partea ce ține de pedeapsa stabilită inculpatului Roman Dumitru Ștefan, cu adoptarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să fie

recunoscut vinovat Roman Dumitru în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) Cod penal, ținând cont de prevederile art. 364¹alin. (8) din Codul de procedură penală și a-i stabili pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 1 an cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu amendă în mărime de 1500 unități convenționale; a-l recunoaște vinovat pe Roman Dumitru în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (1) Cod penal, ținând cont de prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod penal, a-i stabili pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității pe un termen de 160 ore (conform art. 87 din Codul penal, unei zile de închisoare îi corespund 4 ore de muncă neremunerată respectiv, 160 ore = 40 zile închisoare) cu anularea dreptului de a conduce mijlocul de transport; a-l recunoaște vinovat pe Roman Dumitru în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (1) Cod penal, a-l libera pe acesta de răspundere penală în legătură cu expirarea termenului de prescripție de tragere la răspundere penală, (episodul din 05.09.2018); conform art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiune, prin cumul parțial a-i stabili pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 1 an și 20 zile, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu amendă în mărime de 1500 unități convenționale, cu anularea dreptului de a conduce mijlocul de transport; conform art. 85 Cod penal, prin cumul parțial al pedepselor a adăuga la pedeapsa stabilită, pedeapsa neexecutată stabilită prin decizia Curții de Apel din 30.11.2017, stabilindu-i o pedeapsă definitivă de 5 ani și 3 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu amendă în mărime de 1500 u.c., cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

În motivarea apelului declarat, a invocat că, cauza a fost examinată în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, în procedura prevăzută de art. 364/1 din Codul de procedură penală. Deși instanța de judecată a dat aprecierea corectă circumstanțelor de fapt a cauzei și l-a condamnat pe Roman Dumitru, consideră că pedeapsa stabilită este mult prea blândă, întrucât nu corespunde prevederilor de aplicare a art. 75 din Codul penal, de individualizare a pedepsei, circumstanțelor comiterii infracțiunii și gradului pericolului social, fiind posibilă a fi casată. Instanța aplicând prevederile art. 85 alin. (1) Cod penal, prin cumul parțial al pedepselor a adăugat la pedeapsa stabilită, pedeapsa neexecutată potrivit deciziei Curții de Apel Chișinău din 30.11.2017, stabilindu-i lui Roman Dumitru o pedeapsă definitivă de 5 ani și 1 lună închisoare în penitenciar de tip semiînchis, cu amendă de 1500 u.c., și cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport, cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, cu executarea pedepselor de sine stătător. În susținerea menținerii suspendării condiționate a executării pedepsei sub formă de închisoare instanța a reținut că este aplicabil art. 90 alin. (11) din Codul penal. Menționează că, Roman Dumitru a fost recunoscut culpabil de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin.

(1) din Codul penal, care potrivit art. 16 alin. (2) din Codul penal se atribuie la categoria infracțiunilor ușoare și conform art. 325 alin. (1) din Codul penal, infracțiune care conform art. 16 alin. (4) Cod penal, se atribuie la categoria infracțiunilor grave. La caz, consideră că, soluția instanței este una ilegală și nejustificată, deoarece aceasta incorect a aplicat prevederile art. 90 alin. (11) Cod penal, neținând cont de faptul că una din infracțiunile de care a fost condamnat inculpatul se atribuie la categoria celor grave, fapt care exclude aplicarea prevederilor articolului indicat supra, mai mult, instanța nu a ținut cont că pedeapsa aplicată trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată corect, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și în limitele fixate în partea specială. Mai mult, ca atît, menționează că infracțiunea de care a fost condamnat inculpatul Roman Dumitru are drept obiect juridic relațiile sociale privind buna desfășurare a activității în sfera publică, făcând parte din infracțiunile de corupție. La fel, consideră că, greșit a fost reținut de către instanță ca circumstanță atenuantă faptul că inculpatul nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru, precum și faptul că acesta se caracterizează pozitiv la locul de trai, ori acestea nu sunt circumstanțe atenuante prevăzute de art. 76 din Codul penal, dar sunt circumstanțe care caracterizează personalitatea inculpatului. La caz, este neconcordanță sau chiar disproporție între gravitatea unei infracțiuni și pedeapsa prevăzută de lege sau între gradul de pericol social al infractorului și pedeapsa aplicată acestuia, atingerea scopului pedepsei este periclitată, putându-se ajunge chiar la rezultatele contrare acestuia.

Totodată în privința inculpatului Roman Dumitru a fost încetat procesul penal în cazul infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (1) Cod penal, pe motivul expirării termenului de prescripție, iar liberarea de răspundere penală pe motivul expirării termenului de prescripție se aplică numai față de persoanele în acțiunile cărora sunt prezente elementele constitutive ale unei infracțiuni, adică persoana urmează a fi recunoscută vinovată de comiterea infracțiunii și ulterior liberată de răspundere penală, așa cum instituția prescripției având incidență asupra temeiurilor de încetare a procesului penal, constituind motiv de nereabilitare.

Procedura citării legale a fost executată.

În ședința instanței de apel acuzatorul de stat, procurorul Radu Sâli a solicitat admiterea apelului declarat în temeiul motivelor de fapt și de drept invocate.

Avocatul Sergiu Cotruță în numele inculpatului Roman Dumitru și inculpatul au solicitat respingerea apelului declarat de către acuzatorul de stat cu menținerea sentinței primei instanțe, totodată menționează că și pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (1) Cod penal comisă la data de 01.07.2019 a expirat termenul de prescripție, solicitând încetarea procesului

penal pe acest capăt de acuzare.

Judecând apelul declarat, în baza materialelor cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal consideră că apelul urmează a fi admis din alte motive, reieșind din următoarele considerente:

În conformitate cu art. 400 alin. (1) Cod procedură penală, sentințele pot fi atacate cu apel în vederea unei noi judecări în fapt și în drept a cauzei, cu excepția sentințelor pronunțate de către instanțele judecătorești privind infracțiunile pentru a căror săvârșire legea prevede exclusiv pedeapsă nonprivativă de libertate.

Potrivit prevederilor art. 409 Cod de procedură penală (1) Instanța de apel judecă apelul numai cu privire la persoana care l-a declarat și la persoana la care se referă declarația de apel și numai în raport cu calitatea pe care apelantul o are în proces. (2) În limitele prevederilor arătate în alin.(1), instanța de apel este obligată ca, în afară de temeiurile invocate și cererile formulate de apelant, să examineze aspectele de fapt și de drept ale cauzei, însă fără a înrăutăți situația apelantului.

Conform art. 414 Cod de procedură penală, (1) Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel. (2) Instanța de apel verifică declarațiile și probele materiale examinate de prima instanță prin citirea lor în ședința de judecată, cu consemnarea în procesul-verbal.

Potrivit art. 415 alin. (1) pct. 2 Cod de procedură penală, (1) Instanța de apel, judecând cauza în ordine de apel, adoptă una din următoarele decizii: 1) admite apelul, casând sentința parțial sau total, inclusiv din oficiu, în baza art. 409 alin. (2), și pronunță o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit, pentru prima instanță.

Prin urmare, declanșând o continuare a judecării cauzei în fond, apelul este o cale de atac sub aspect de fapt și de drept, într-un-cât odată declanșat, produce un efect devolutiv complet, în sensul că, provoacă un control integral atât în fapt, cât și în drept, în privința persoanelor care l-au declarat.

În suportul celor enunțate supra sunt îndrumătoare și prevederile pct. 14.7. al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 22 din 12 decembrie 2005, „cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel”, unde se menționează că, „în sensul cerințelor art. 414 Cod de procedură penală al RM, chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat ori trebuia să se pronunțe prima instanță și care, prin apel, se transmit instanței de apel sunt următoarele: dacă fapta reținută ori numai imputată a fost săvârșită ori nu; dacă fapta a fost săvârșită de către inculpat și, dacă da, în ce împrejurări a fost comisă, în ce constă participția, contribuția materială a fiecărui participant; dacă există circumstanțe atenuante sau agravante; dacă probele au fost corect apreciate; dacă toate în ansamblu au fost apreciate de prima instanță prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală al RM”.

Cu referire la prevederile sus citate, urmează a fi remarcat că din probele administrate în cursul urmăririi penale rezultă că acestea sunt suficiente pentru a constata că faptele există, constituie infracțiunile prevăzute de art. 264¹ alin.(1) CP RM, *adică conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se afla în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat*; art. 264¹ alin.(1) CP RM, *adică conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se afla în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat*, precum și prevederile art. 325 alin.(1) Cod penal, *adică prin acțiunile sale intenționate exprimate în oferirea și darea, personal unei persoane publice bunuri, ce nu i se cuvin, pentru că acesta să nu îndeplinească acțiuni în exercitarea funcții sale*, acestea, au fost săvârșite de inculpat și sunt de natură să permită stabilirea pedepsei.

Colegiul penal constată că instanța de fond a stabilit corect starea de fapt și de drept, ce corespund probelor din dosar, care au fost apreciate corect, încadrând just acțiunile inculpatului în baza dispozițiilor art. 264¹ alin.(1) CP RM, *adică conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se afla în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat*; art. 264¹ alin.(1) CP RM, *adică conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se afla în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat*, precum și prevederile art. 325 alin.(1) Cod penal, *adică prin acțiunile sale intenționate exprimate în oferirea și darea, personal unei persoane publice bunuri, ce nu i se cuvin, pentru că acesta să nu îndeplinească acțiuni în exercitarea funcții sale*.

Cauza penală a fost examinată în instanța de fond în ordinea procedurii simplificate pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, în baza art. 364¹ Cod procedură penală, or, până la începerea cercetării judecătorești în baza cererii autentice și personale înaintate de către inculpat, fiind asistat de către avocat, cu asigurarea dreptului la apărare prin prezenta apărătorului, a declarat personal prin înscris autentic că recunoaște vina integral, cunoaște probele acumulate la faza urmăririi penale și careva obiecții în privința lor nu are, nu solicită prezentarea altor probe, solicită examinarea cauzei penale în ordinea prevăzută de art. 364¹ CPP.

În acest context prezintă relevanță interpretarea reținută la aplicarea prevederilor art. 364¹ Cod procedură penală, în situația aplicării de către prima instanță a dispozițiilor art. 364¹ Cod procedură penală, instanța de apel este obligată să verifice în principiu îndeplinirea cerințelor dispozițiilor art. 364¹ alin.(1) și (4) Cod procedură penală și nu poate reține o altă situație de fapt și o altă încadrare juridică decât cea reținută în rechizitoriu și de către prima instanță”.

Colegiul penal reține că, sentința corespunde prevederilor art. 384; 389; 509 CPP, conține probe de vinovăție acceptate de inculpat și sub acest aspect sentința nici nu se contestă.

Deasemenea, sentința nu a fost contestată nici în partea calificării faptelor

inculpatului și nici Colegiul penal nu a stabilit careva motive de a interveni în ea, în ce privește aspectul încadrării acțiunilor inculpatului, apreciind-o ca fiind legală, adoptată cu respectarea dispozițiilor procesual-penale privind administrarea probelor.

Potrivit textului apelului înaintat, partea apărării este de acord cu starea de fapt stabilită de instanța de fond, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, dar nu este de acord și cu pedeapsa aplicată.

Nici procurorul nu a atacat sentința în partea încadrării juridice a acțiunilor inculpatului, motiv pentru care instanța de apel nu purcede la judecarea fondului cauzei în această parte, dar se va expune doar în partea stabilirii și individualizării pedepsei.

Astfel, Colegiul penal consideră că, instanța de fond a dat o apreciere corectă probelor și circumstanțelor cauzei penale, examinând probele administrate din punctul de vedere a utilității și veridicității lor, sub toate aspectele, complet și în mod obiectiv, călăuzindu-se de Lege, încadrând just acțiunile inculpatului în baza dispozițiilor art. art. 264¹ alin. (1) CP RM, *adică conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se afla în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat*; art.264¹ alin.(1) CP RM, *adică conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se afla în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat*, precum și prevederile art.325 alin.(1) Cod penal, *adică prin acțiunile sale intenționate exprimate în oferirea și darea, personal unei persoane publice bunuri, ce nu i se cuvin, pentru că acesta să nu îndeplinească acțiuni în exercitarea funcției sale*.

Argumentele expuse de instanța de fond și motivele din sentință pentru a evita repetări inutile, instanța de apel le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în Cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art. 6 par. 1 din Convenție, deși obligația instanței să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs. Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea procesul echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fie examinat chestiunile esențiale supusă atenției sale.

Fiind audiat potrivit regulilor de audiere a martorului, inculpatul Roman Dumitru, în ședința de judecată în instanța de fond vina în comiterea infracțiunii încriminate a recunoscut-o integral, solicitând ca judecata să se petreacă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală asupra cărora nu are obiecții și nu solicită administrarea de noi probe, declarând în acest sens că, la data de 05.06.2019 în jurul orei 06:00 a fost nevoit de a se trezi mai dimineață deoarece urma să meargă în livadă pentru a prelucra pământul amplasat în satul Suruceni r.Ialoveni. Pe drum spre livadă a fost stopat de către polițiști, care au solicitat

trecerea cu testul "Drager", care a arătat că este în stare de ebrietate. A fost întocmit procesul-verbal, au mers la IP Ialoveni, automobilul a fost parcată la o parcare specială.

Pe epizodul din 21.02.2018, inculpatul Roman Dumitru a declarat că în jurul orei 15:25 conducând automobilul de model "Dacia-Sandero" deplasându-se din satul Suruceni spre Dănceni r.Ialoveni a fost stopat de către un echipaj de patrulare, ultimii l-au comunicat că a fost stopat deoarece a încălcat regimul de viteză. Cu intenția de a scăpa de amendă a dat 200 lei ofițerului de patrulare, ultimul a comunicat că urmează să aștepte, apoi a venit grupa operativă. A fost luat la sectorul de poliție, însă el a refuzat, au fost întocmite procesele și el a semnat, apoi a plecat.

Pe epizodul din 01.07.2019, inculpatul Roman Dumitru a explicat precum în jurul orelor 04:45 aflându-se la volanul automobilului de model "Dacia Logan" deplasându-se pe strada Lev Tolstoi din mun.Chișinău a fost stopat de un echipaj de patrulare, au fost cerute actele la control, apoi supus testului "Drager".A fost întocmit un proces-verbal pe care l-a semnat, apoi a venit un prieten și l-a luat și au plecat acasă.

În ședința instanței de apel inculpatul Roman Dumitru a declarat că își recunoaște vina, susține declarațiile oferite anterior, solicită respingerea apelului declarat de către acuzatorul de stat cu menținerea sentinței primei instanțe, prin care i s-a stabilit pedeapsa sub formă de închisoare cu suspendare condiționată.

Culpa acestuia în comiterea infracțiunilor incriminate este dovedită și prin probele administrate în cadrul urmăririi penale și cercetate în instanța de fond, verificate prin citire în apel și anume prin :

- raportul de constatare a infracțiunii înregistrat în R-1 a IP Ialoveni cu nr.1025 din 05.09.2-18, precum că la data de 05.09.2018 cet.Roman Dumitru a condus mijlocul de transport în stare de ebrietate alcoolică (f.d.5);

- Testul "Drager din 05.09.2018, ora 06:06, unde sa stabilit că cet.Roman Dumitru este prezența a 0,48 mg/l alcool în aer expirat (f.d.6) ;

- proces-verbal de constatare a stării de ebrietate alcoolică, în cadrul căruia la cet.Roman Dumitru a fost stabilit prezența a 0,48 mg/l alcool în aer expirat(f.d.7)-Vol 1;

- declarațiile martorului Solomca Alexandru, date în cadrul urmăririi penale potrivit căroră a declarat, că activează în calitate de inspector de patrulare al INP al IGP a MAI și că la 21.10.2017 a fost implicat în serviciul de patrulare pe teritoriul raionului Ialoveni împreună cu colegul de serviciu Tabacaru Sergiu cu auto-patrula MAI 0321 „Skoda Octavia” și cu angajatul SPIA al MAI RM comisar Mihai Beicu care activa cu ei în baza dispoziției MAI nr. 4/7 int. din 01.02.2018 cu privire la responsabilitatea angajaților Ministerului Afacerilor Inteme privind respectarea regulilor circulației rutiere. Deplasându-se cu auto-patrula de model

„Skoda Octavia” cu n. î. MAI 0321, în jurul orelor 15:25, pe traseul din satul Dănceni, r-nul Ialoveni, a văzut în deplasare, un a/m care se deplasa prin localitatea sus menționată cu automobilul de model „Dacia Sandero” cu n. î. *****, cu viteza excesivă de 93 km/h, care a fost fixată prin intermediul dispozitivului specializat Radar Iscra Video 11795D, instalat în auto-patrula pe care activa. După care, a fost conectat girofarul, semnalizându-i conducătorului auto să stopeze, acesta a stopat imediat. Mai adaugă că, subofițerii de patrulare, au conectat girofarul, semnalizându-i conducătorului auto să stopeze și acesta a stopat imediat. I-au solicitat conducătorului auto, actele spre verificare, comunicându-i că este suspectat de depășirea limitei admisibile de viteză, urmând să-i fie întocmit un proces verbal cu privire la contravenție, dar conducătorul auto, identificat ca fiind Roman Dumitru, a propus suma de 200 lei MDL, pentru a-i determina să nu îl atragă la răspundere contravențională. Chiar dacă, i-a adus la cunoștință acestuia, prevederile legale cu privire la coruperea activă, acesta nu a reacționat și a aruncat în buzunarul ușii din interior a pasagerului din față bancnota cu nominalul de 200 lei. Poate menționa faptul, că întrucât conducătorul auto a comis o faptă de natură penală, a informat Serviciul de gardă al IP Ialoveni, solicitând intervenția grupului operativ, care au sosit la fața locului și au documentat cazul(.fd-16-17) ;

- Datele de fapt constatate prin procesul-verbal de cercetare la fața locului cu anexă planșa foto, prin care s-a cercetat și descris locul comiterii infracțiunii și a fost ridicat o bancnotă cu nominalul de 200 lei din buzunarul interior la ușa dreaptă față a automobilului de marca ” Skoda ” cu n/î 0321.(f.d. 6-9);

- Proces verbal de ridicare, prin care de la ofițerul principal SPIA a MAI au fost ridicate înregistrările video din interiorul automobilului de marca ” Skoda ” cu n/î 0321.(f.d.15);

- Datele de fapt stabilite prin procesul-verbal de cercetare la fața locului, prin care s-a examinat înregistrările video din 21.02.2018. în cadrul examinării în urma accesării conținutului compact discului, s-a stabilit prezența unui fișier video, cu inițialele- „2018_0221_162934_1.mp4”. Conținutul discuției între colaboratorii de poliție și cet. ***** (stenograma), este anexată la procesul-verbal de cercetare la fața locului (anexa nr. 1). În cadrul fișierului „2018_0221_162934_1.mp4”, s-a constatat înregistrarea discuției între angajații poliției și șoferul automobilului de model „ Dacia Sandero” cu n. î. *****, prin derularea conținutului informațiilor, se reflectă imagini și acțiuni ce țin de discuția colaboratorilor de poliție și a șoferului Roman Dumitru, totodată și oferirea mijloacelor bănești, care au fost plasate de către șofer în buzunarul ușii din interior a pasagerului din față a auto-patrulei de poliție, pentru a nu fi documentat de către polițiști(f.d.68-70);

- Datele de fapt constatate prin raportul de expertiză nr. 59 din 22.03.2018, prin care s-a îstatat că: bancnota cu nominalul de 200 de lei, care dispune de următoarele atribute de identificare: Seria G nr. 0099 691244, corespunde după

calitatea și metoda imprimării aginilor și executării elementelor principale, bancnotelor autentice (f.d.60-66).

- Corp delict una bancnotă cu nominalul de 200 de lei, care dispune de următoarele ribute de identificare: Seria G nr. 0099691244, anul fabricării 2015.

- Corp delict CD de model „Kodak”, Recordable (700mb, 80 min, l-52x), de culoare rgintie, pe care este efectuată înscricția cu colorant albastru închis, cu înscrierea 2018-133 (oman Dumitru, ce conține un fișier video, cu inițialele - 2018 0221 \62934 l.mp4.

Apreciind probele pe cauza penală din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, verificând concomitent argumentele din rechizitoriu în raport cu probele cercetate în cadrul ședinței de judecată, Colegiul penal conchide că, învinuirea adusă inculpatului este întemeiată, acțiunile just calificate în temeiul art. 264¹ alin. (1) CP RM, *adică conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se afla în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat*; art. 264¹ alin.(1) CP RM, *adică conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se afla în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat*, precum și prevederile art. 325 alin.(1) Cod penal, *adică prin acțiunile sale intenționate exprimate în oferirea și darea, personal unei persoane publice bunuri, ce nu i se cuvin, pentru că acesta să nu îndeplinească acțiuni în exercitarea funcției sale.*

Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe administrate la faza de urmărire penală, acceptate de inculpat și admise de prima instanță, fiind corect apreciate, cu respectarea prevederilor art. 101 Cod procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței și veridicități, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Cauza a fost judecată în baza prescripțiilor din art. 364¹ alin. (4) Cod de

procedură penală, inculpatul declarând că recunoaște în totalitate faptele indicate în rechizitoriu, și în asemenea caz, după adoptarea încheierii privind admiterea cererii de judecare în această ordine, părțile pot exercita calea de atac a apelului, de regulă, sub aspectul individualizării pedepsei, inculpatul neputând renunța la opțiunea de a fi judecat potrivit procedurii simplificate, în vederea contestării circumstanțelor de drept constatate în actul de învinuire (*pct. 30, Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 13 din 16.12.2013, „Cu privire la aplicarea prevederilor art. 364¹ Cod procedură penală de către instanțele judecătorești”*).

Reieșind din conținutul apelului formulat rezultă că, sentința primei instanțe este contestată sub aspectul individualizării pedepsei penale, în acest sens, partea acuzării solicitând casarea sentinței în partea recunoașterii vinovăției inculpatului Roman Dmitru în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (1) din Codul penal, și a-l libera de răspundere penală cu expirarea termenului de prescripție de tragere la răspundere penală în legătură cu expirarea termenului de prescripție de tragere la răspundere penală (episodul din 05.09.2018), precum și stabilirea unei pedepse sub formă de închisoare pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) Cod penal, cu executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis.

Totodată, reieșind din cele elucidate Colegiul penal atenționează asupra faptului ca cererea de apel urmează a fi admisă din alte motive și pronunță o nouă hotărâre prin care dispune încetarea procesului penal în baza art. 264¹ alin. (1) Cod penal (episodul din 05.09.2018) și art. 264¹ alin. (1) Cod penal (episodul din 01.07.2019), în privința lui Roman Dumitru, pe motivul expirării termenului prescripției tragerii la răspundere penală.

Astfel, Colegiul penal menționează faptul că, examinând cauza constată că, procesul penal intentat în privința lui Roman Dumitru în baza art. 264¹ alin. (1) Cod penal (episodul din 05.09.2018) și art. 264¹ alin. (1) Cod penal (episodul din 01.07.2019), urmează a fi încetat în legătură cu expirarea termenului prescripției tragerii la răspundere penală prevăzut de art. 60 alin. (1), lit. a) Cod penal și art.391 alin.(1) pct.6 Cod procedură penală, deoarece a expirat termenul de prescripție de 2 ani de la săvârșirea unei infracțiuni ușoare, de tragere la răspundere penală, infracțiunile fiind comise la data de 05 septembrie 2018 și respectiv 01 iulie 2019.

Astfel, potrivit pct.40 a Hotărîrii Plenului Curții Supreme de Justiție a Republicii Moldova privind sentința judecătorească nr.5 din 19.06.2006 - Sentința de încetare a procesului penal se adoptă în cazurile prevăzute la art.391 alin.(1) pct.1) - 7) Cod de procedură penală.

Or, potrivit prevederilor art.391 alin.(1) pct.6 Cod procedură penală, Sentința de încetare a procesului penal se adoptă dacă: există alte circumstanțe care exclud sau condiționează pornirea urmăririi penale și tragerea la răspundere penală.

În această ordine de idei se menționează faptul că, potrivit prevederilor Codului de procedură penală, se întrevăd trei feluri de sentințe și anume: sentință de condamnare (art.389 CPP), sentință de achitare (art.390 CPP) și sentință de încetare (art.391 CPP).

Așa, în cazul adoptării unei sentințe de încetare a procesului penal, persoana inculpată nu se recunoaște vinovată de comiterea infracțiunii (în astfel de cazuri fiind adoptată o sentință de condamnare), ci din start se încetează procesul penal.

Potrivit art. 53 lit. g) Cod penal, persoana care a săvârșit o faptă ce conține semnele componenței de infracțiune poate fi liberată de răspundere penală de către procuror în cadrul urmăririi penale și de către instanța de judecată la judecarea cauzei în cazurile: prescripției de tragere la răspundere penală.

Conform art. 60 alin. (1) lit. a) Cod penal, „persoana se liberează de răspundere penală dacă din ziua săvârșirii infracțiunii a expirat termenul de 2 ani de la săvârșirea unei infracțiuni ușoare”.

De asemenea infracțiunea prevăzută de art. 264¹ alin. (1) Cod penal, prevede pedeapsă sub formă de munca neremunerată în folosul comunității de la 200 la 240 ore, cu anularea dreptului de a conduce mijloacele de transport, astfel, atribuindu-se la categoria infracțiunilor ușoare.

În conformitate cu art. 389 alin. (1) Cod de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată.

Totodată, potrivit art. 389 alin. (4), pct. 3) Cod de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă, fără stabilirea pedepsei, cu liberarea de răspundere penală în cazurile prevăzute în art.57 și 58 din Codul penal, cu liberarea de pedeapsă în cazul prevăzut în art. 93 [Cod penal](#) sau al expirării termenului de prescripție.

În această ordine de idei, în virtutea celor expuse supra, Colegiul penal constată necesitatea liberării de răspundere penală în legătură cu expirarea termenului de prescripție de tragere la răspundere penală prevăzut de art. 60 Cod penal.

Prescripția tragerii la răspundere penală reprezintă un tip de liberare de răspundere penală pentru o infracțiune datorită trecerii, în anumite condiții, a unui anumit interval de timp de la data săvârșirii ei.

Justificarea prescripției este strâns legată de rațiunea represiunii penale și, de aceea, după trecerea unui timp îndelungat de la săvârșirea infracțiunii, aplicarea devine inefficientă în raport cu scopul pedepsei penale. Prevenția generală nu se mai realizează fiindcă rezonanța socială a faptei scade considerabil, iar infractorul, asupra căruia planează tot timpul amenințarea pedepsei, se poate îndepărta.

Concomitent cu expirarea termenului prescripției tragerii la răspundere penală

se stinge și dreptul statului de a stabili răspunderea penală și de a aplica pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea comisă, stingându-se totodată și obligația infractorului de a mai suporta consecințele săvârșirii infracțiunii (răspunderea penală).

Constatând intervenirea prescripției, organul de drept va dispune neînceperea urmăririi penale, încetarea urmăririi penale sau încetarea procesului penal. Verificarea împlinirii termenului de prescripție este anterioară oricărui examen al fondului, dar prescripția poate fi invocată în tot cursul procesului penal, instanța fiind datoare să o constate din oficiu.

Astfel, faptele prevăzute de art. art. 264¹ alin.(1) ; 264¹ alin.(1) Cod penal au fost comise la 05 septembrie 2018 și respectiv 01 iulie 2019, prin urmare, din ziua săvârșirii infracțiunii, au expirat mai mult de 2 (ani) ani, temei care atrage necesitatea de a înceta procesul penal intentat în baza acestor articole în privința lui Roman Dumitru, cu liberarea de răspundere penală pe motivul expirării termenului tragerii la răspundere penală.

Colegiul penal reține că din conținutul apelului declarat rezultă că acuzatorul de stat solicită de a-l recunoaște vinovat pe Roman Dumitru în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) Cod penal, ținând cont de prevederile art. 364¹alin. (8) din Codul de procedură penală și a-i stabili pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 1 an cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu amendă în mărime de 1500 unități convenționale; conform art. 85 Cod penal, prin cumul parțial al pedepselor a adăuga la pedeapsa stabilită, pedeapsa neexecutată stabilită prin decizia Curții de Apel din 30.11.2017, stabilindu-i o pedeapsă definitivă de 5 ani și 3 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu amendă în mărime de 1500 u.c..

Analizând aceste temeuri în raport cu motivele invocate în cererea de apel, Colegiul Penal constată că motivele invocate de apelant nu și-au găsit confirmare, din care considerente careva temeuri de a interveni în sentința primei instanțe nu s-au atestat.

În sprijinul acestor împrejurări Colegiul Penal, reține că orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa.

Totodată, potrivit pct. 22 din Hotărîrea Plenului Curții Supreme de Justiție cu privire la sentința judecătorească, se atrage atenția că, potrivit art. 394 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de judecată este obligată să motiveze: lit. a) stabilirea pedepsei cu închisoare, dacă sancțiunea legii penale prevede și alte categorii de pedepse mai ușoare; lit. b) aplicarea unei pedepse mai ușoare decât cea prevăzută de lege (art.79 alin. (1) Cod penal lit.c) aplicarea condamnării cu suspendarea

condiționată a executării pedepsei sau aplicarea altor categorii de liberare de pedeapsa penală, prevăzute în art. 89 Cod penal, precum și a liberării de răspundere penală conform art. 55 Cod penal al RM.

În acest sens, Colegiul Penal reiterează și prevederile art. 6 CEDO, dreptul la un proces echitabil la care se atribuie și faptul că hotărîrea pronunțată într-o cauză urmează a fi motivată, inclusiv în partea stabilirii pedepsei, instanța trebuie să indice motivele pe care se fondează pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual (H. c. Belgiei (1987)).

În acest context, Colegiul Penal, verificând legalitatea individualizării pedepsei penale în privința inculpatului, constată că, instanța de fond a acordat deplină eficiență prevederilor art. 7, art. 61, 65, 67 și art. 75 Cod penal, și la stabilirea categoriei și mărimii pedepsei a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează răspunderea, și lipsa celor agravante, de condițiile de viață ale acestuia precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării celui vinovat.

Așa dar, în corespundere cu prevederile art. 7 alin. (1) Cod penal, „la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală”. La fel, urmează a fi consemnat că conform prevederilor art. 61 alin. (1) Cod penal, „pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzînd anumite lipsuri și restricții drepturilor lor. Iar potrivit alin. (2) al aceleiași dispoziții legale, „pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atît din partea condamnaților, cît și a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Din economia cerințelor art. 75 alin. (1) Cod penal, reiese că „persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia”. Iar potrivit alin. (2) al aceleiași dispoziții legale, „o pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blîndă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei”.

Colegiul Penal notează că, potrivit pct. 1 al Hotărîrii Plenului Curții Supreme de Justiție nr.8 din 11 noiembrie 2013, „cu privire la unele chestiuni ce vizează individualizarea pedepsei penale”, „prin criteriile de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele de care instanța de judecată este obligată să se conducă în procesul stabilirii pedepsei și la aplicarea ei persoanei vinovate de săvîrșirea infracțiunii. Individualizarea pedepsei constă în obligațiunea instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și a pedepsei penale. Pedepsa este echitabilă, cînd ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvîrșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale. Adică a drepturilor și intereselor victimei, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune”.

Mai mult, urmează a fi reținut că din dispozițiile art. 75 alin.(1) Cod penal al RM se desprind trei criterii generale cu valoare de principiu. Pedepsa aplicată infractorului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată. Ca urmare, Colegiul Penal notează că pedeapsa penală este echitabilă și atunci cînd este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvîrșirii de noi infracțiuni atît de către condamnat, precum și de alte persoane. Or, practica judiciară demonstrează că, o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit. Legalitatea pedepsei impune instanței obligația de a stabili pedeapsa în limitele fixate în Partea Specială și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții Generale a Codului penal. Iar individualizarea pedepsei constă în obligația instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului, necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și pedepsei penale.

Ca concluzie asupra celor relatate, instanța de apel remarcă că la individualizarea pedepsei, instanța de fond a ținut cont de cele trei principii care urmează a sta la baza individualizării pedepsei, sancțiunea aplicată inculpatului fiind legală, echitabilă și individualizată.

Conform art. 16 alin.(4) Cod penal, infracțiunea imputată lui Roman Dumitru potrivit prevederilor art. 325 alin. (1) Cod penal, face parte din categoria celor grave care se pedepsește cu închisoare de pînă la 6 ani cu amendă de la 2000 la 4000 unități convenționale, însă ultimul beneficiază, conform art. 364¹alin. (8) Cod de procedură penală RM, de o reducere cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzută de lege, cu muncă neremunerată, și cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzută de lege în cazul cu amendă.

Reieșind din prevederile art. 364¹alin.(8) Cod de procedură penală, pedeapsa maximă sub formă de închisoare, în cazul dat va constitui maximum de 2 ani închisoare și pedeapsa minimă de 3 luni, iar cu amendă va constitui maximum de

3000 unități convenționale, iar pedeapsa minimă de 1500 unități convenționale (art.64 alin.3 Cod penal).

Astfel, Colegiul penal a constatat cu certitudine că reieșind din caracterul infracțiunii, ținând cont de noile limite ale pedepsei principale, determinate potrivit art.364¹ alin.(8) CPP coroborat cu art.325 alin. (1) Cod penal, instanța de fond justificat a concluzionat că, în privința inculpatului este echitabilă stabilirea unei pedepse sub formă de închisoare pe un termen de 1 (unu) an, cu amendă de 1500 (o mie cinci sute) unități convenționale-adică 75000 (șaptezeci și cinci mii lei) în folosul statului, cu aplicarea prevederilor art. 64 alin.(3) Cod penal, cu achitarea amenzii în rate timp de 3 (trei) ani.

Conform prevederilor art.85 alin.(1) Cod penal, prin cumul parțial a pedepselor , justificat instanța de fond a adăugat la pedeapsa stabilită, pedeapsa neexecutată potrivit deciziei Curții de Apel Chișinău din 30.11.2017, stabilindu-i lui ***** o pedeapsă definitivă de 5 (cinci) ani și 1 (o lună) lună închisoare în penitenciar de tip semiînchis, cu amendă de 1500 u.c.(șapte zeci și cinci mii) lei, cu aplicarea prevederilor art. 87 alin.(2) Cod penal, cu executarea pedepselor stabilite de sinestătător.

Conform alin. (11) al art.90 Cod penal, în privința lui ***** , corect s-a menținut pedeapsa condițională a executării pedepsei cu închisoare, stabilindu-i-se un termen de probă de 2 (doi) ani, cu condiția că, în termenul de probă nu va săvârși o nouă infracțiune și prin comportament exemplar și muncă cinstită, va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat, or careva circumstanțe atenuante sau agravante la examinarea cauzei nu au fost stabilite, la locul de trai se caracterizează pozitiv, nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru.

Colegiul penal analizând în ansamblu circumstanțele cauzei, având în vedere recunoașterea vinovăției și căința sinceră a inculpatului, reiterează că instanța de fond corect a concluzionat că, nu este rațional ca inculpatul, să execute real pedeapsa cu închisoarea stabilită, fiind dispusă suspendarea condiționată a executării pedepsei în limita unui termen de probațiune de 2 ani, conform prevederilor art. 90 din Codul penal.

În acest context, în conformitate cu prevederile art. 90 alin. (1), (2) și (6) Cod penal dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și perioada de probațiune sau, după caz, termenul de probă. Aplicând condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, instanța de judecată îl poate obliga pe condamnat: a) să nu-și

schimbe domiciliul și/sau reședința fără consimțământul organului competent;... f) să participe la programe probaționale; g) să presteze muncă neremunerată în folosul comunității;...

Potrivit art. 90 alin. (11) Cod penal, în cazul în care cel condamnat cu suspendarea condiționată a executării pedepsei săvârșește în perioada de probațiune sau, după caz, termenul de probă o infracțiune din imprudență sau o infracțiune intenționată mai puțin gravă, problema anulării sau menținerii condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei se soluționează de către instanța de judecată, la propunerea organului care exercită supravegherea asupra comportamentului celor condamnați cu suspendarea executării pedepsei.

Astfel Colegiul penal consideră posibilă suspendarea executării pedepsei cu închisoarea stabilite vinovatului, pe o perioada de probațiune de 2 (doi) ani, cu acordarea posibilității acestuia, ca în perioada de probațiune, prin comportare exemplară și muncă cinstită, să îndreptățească încrederea ce i-a fost acordată, pe termen lung, va oferi o mai bună protecție intereselor societății și va evita consecințele negative ale izolării de societate a vinovatului și a plasării acestuia în mediul penitenciar.

Colegiul penal reiterează că durata perioadei de probațiune și situația în care aceasta îl va pune pe condamnat, care va fi obligat permanent să-și adapteze comportamentul la obligațiile impuse de către instanță, poate fi asimilată unei pedepse, iar prin urmare reeducarea condamnatului va fi mai efectivă, iar scopul prevenției speciale și inclusiv al celei generale va fi atins și în condițiile descrise anterior.

Pertinentă în acest sens este și jurisprudenței CtEDO care a statuat că noțiunea de proces echitabil presupune că o instanță care și-a motivat hotărârea, să fi analizat în mod real chestiunile esențiale care i-au fost supuse judecării. (Hotărârea CEDO privind cauza Boldea împotriva României, din 15 februarie 2007.

Din conținutul hotărârii contestate se constată că exigențele art. 6 CEDO au fost respectate din motiv că prima instanță a dat o apreciere corectă probelor în cauză soluționând toate problemele ce urmează a fi rezolvate la adoptarea sentinței de condamnare, adoptând o hotărâre conformă cerințelor legii.

Potrivit art.162 Cod procedură penală, în cazul în care procurorul dispune încetarea urmăririi penale sau în cazul soluționării cauzei în fond, se hotărăște chestiunea cu privire la corpurile delictive.

Astfel, instanța de fond în cod corect a soluționat soarta corpurilor delictive și anume, o bancnotă cu nominal 200 lei, CD de model "Kodac" în plic sigilat anexat la materialele cauzei penale , potrivit prevederilor art.162 alin.(4 și 5) din Cod de procedură penală, urmează bancnota de 200 lei a trece în venitul statului, iar se CD de model "Kodac" a rămîne la dosar pe tot termen de păstrare a lui.

Totodată prina instanță justificat a dispus încasarea din contul lui Roman

Dumitru cheltuielile judiciare solicitate de procuror suportate în cadrul proceselor penale în suma totală de 2271,47 lei.

Generalizând aceste aspecte, Colegiul penal admite din alte motive, inclusiv din oficiu, conform art. 409 Cod de procedură penală apelul procurorului, casează parțial sentința Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni din 01 decembrie 2020, privindu-l pe Roman Dumitru , în latura penală privind comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (1) Cod penal (episodul din 05.09.2018); art. 264¹ alin. (1) Cod penal (episodul din 01.07.2019), și pronunță în acesată parte o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, cu menținerea celorlalte dispoziții ale sentinței.

În conformitate cu art.415 **alin.(1)**; 417-419 Cod procedură penală, Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău,-

D E C I D E:

Admite din alte motive , inclusiv din oficiu conform art. 409 Cod de procedură penală, apelul procurorului împotriva sentinței Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni din 01 decembrie 2020, privindu-l pe Roman Dumitru , casează parțial această sentință în latura penală privind comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (1) Cod penal (episodul din 05.09.2018); art. 264¹ alin. (1) Cod penal (episodul din 01.07.2019) și pronunță în această parte o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, după cum urmează.

Roman Dumitru recunoscut vinovat de comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 264¹ alin. (1) Cod penal (episodul din 05.09.2018) și art. 264¹ alin. (1) Cod penal (episodul din 01.07.2019), se liberează de răspundere penală și în baza art. 391 alin. (1) pct. 6 Cod de procedură penală, se încetează procesul penal în legătură cu expirarea termenului de prescripție de tragere la răspundere penală.

Se mențin celelalte dispoziții ale sentinței.

Decizia este executorie din momentul pronunțării, însă poate fi atacată cu recurs în Curtea Supremă de Justiție a RM în termen de 30 zile.

Decizia integrală pronunțată public la **18 ianuarie** 2022, orele 14.00.

Președintele ședinței,

Judecător

Iurie Iordan

judecător

Elena Cojocari

judecător

Alexandru Gafton